

Χωρίς πυξίδα

ΠΟΛΙΤΙΚΗ 14.11.2013

Ειδική περίπτωση. Ειδικό καθεστώς. Πάντως, κάτι το «ειδικό». Αυτή φαίνεται πως είναι η ελληνική περίπτωση, κατά τους εταίρους μας. Κρίνοντας το τελευταίο διάστημα ότι, παρά την πρόοδο, έχουμε μείνει πίσω σε βασικούς τομείς, φαίνεται να καταλήγουν στη διαπίστωση πως η Ελλάδα πρέπει και πάλι να επιστρέψει στην κατηγορία της «ειδικής περίπτωσης».

Πώς έγινε αυτό το «πισωγύρισμα»; Υποτίθεται ότι πάμε από το καλό στο καλύτερο. Μήπως όμως πρέπει να το πάρουμε από την αρχή; Να αναρωτηθούμε ξανά: Τι ακριβώς ζητούν οι Ευρωπαίοι από εμάς; Ζητούν αποκλειστικά και μόνον ισοπεδωτικές φορολογίες και μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις ή και «κάτι ακόμα», που δεν πρέπει να γνωρίζουμε διότι δεν θέλει η κυβέρνηση;

Το έχω ξαναγράψει: Πολλοί από εμάς είμαστε άνθρωποι, οικονομικά μιλώντας, αναλφάβητοι. Υποχρεωθήκαμε μετά την έλευση της κρίσης να (προσπαθήσουμε να) μάθουμε μερικά οικονομικά της συμφοράς μήπως και καταλάβουμε τι γίνεται. Πόσω μάλλον, όταν ορισμένοι που γράφουμε δημοσίως αισθανόμαστε κάποια ευθύνη και υποχρέωση απέναντι στον πολίτη. Τι κάνεις λοιπόν όταν στην ημερήσια ατζέντα τίθενται, και μάλιστα επιτακτικά, εδώ και περίπου πέντε χρόνια, ζητήματα ακραιφνώς οικονομικά; Κυρίως προσέχεις. Αλλά τα γεγονότα τρέχουν με υψηλές ταχύτητες. Το πιο τρομακτικό είναι όταν συνειδητοποιείς ότι οι εκτιμήσεις και οι προβλέψεις ενός νομπελίστα οικονομολόγου όπως ο Πολ Κρούγκμαν, σε ό,τι αφορά το ευρώ, δείχνουν να έχουν πέσει στο κενό (νομίζω ότι το ανέλυσε πολύ καλά ο Μιχάλης Μητσός στα «Νέα», προχθές).

Το χειρότερο, όμως, είναι ότι συνάδελφοι που εργάζονται ως ανταποκριτές στις Βρυξέλλες, όταν διαβάζουν όσα γράφονται σε ορισμένα ελληνικά μέσα ενημέρωσης και όταν ακούνε όσα αισιόδοξα βγάζει προς τα έξω η ελληνική κυβέρνηση σχετικά με τη συμφωνία με την τρόικα και το περίφημο «δημοσιονομικό κενό», αισθάνονται πως βρίσκονται σε άλλη διάσταση: Οι συνομιλίες Ελλήνων δημοσιογράφων με ξένους αξιωματούχους φέρνουν συχνά σε πολύ δυσάρεστη θέση τους πρώτους, καθώς, σε κάποιες περιπτώσεις, σχεδόν διαψεύδουν προηγούμενες κυβερνητικές ανακοινώσεις. Οι πληροφορίες που θέλουν την ελληνική πλευρά να προσπαθεί να αποθαρρύνει Έλληνες δημοσιογράφους να συνομιλούν με ξένους αξιωματούχους είναι ακόμη πιο ανησυχητική...

Οπότε, πού βρισκόμαστε και προς τα πού κινείται η κυβέρνηση; Θα είμαι απολύτως ειλικρινής: δεν ξέρω. Διαβάζω και την ανάλυση μιας κατεξοχήν ειδικού, της Μιράντας Ξαφά, στο τελευταίο τεύχος του The Athens Review of Books, σχετικά με τον ενιαίο φόρο ακινήτων (ΕΝΦΑ) και προβληματίζομαι ακόμα περισσότερο. Ενδεικτικά: Ο ΕΝΦΑ «στην προτεινόμενη μορφή του, αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία που υπονομεύει την αναπτυξιακή προσπάθεια της Ελλάδας». Ακόμη και η κ. Ξαφά δυσκολεύεται να κατανοήσει το σκεπτικό πίσω από τον συγκεκριμένο φόρο: «Το μόνο που κατάλαβα είναι ότι το σύστημα είναι σκοπίμως ακατανόητο και αδιαφανές, εφόσον καθορίζεται με Υπουργικές Αποφάσεις που έχουν στόχο την εξασφάλιση φορολογικών εσόδων ώστε το κράτος να συνεχίσει τη σπάταλη

διαχείρισή τους». Κάτι τέτοιο, όπως και τόσα άλλα, αποτελούν «ευρωπαϊκές οδηγίες»; Δεν νομίζω...